WYDZIAŁ HUMANISTYCZNY

INSTYTUT FILOZOFII

Łukasz Musielak doktorem nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofii

9 listopada 2010 r. w Instytucie Filozofii Uniwersytetu Zielonogórskiego miała miejsce publiczna obrona doktorska. Doktorant – Łukasz Musielak – napisał rozprawę nt.: *Między ładem a chaosem. Zygmunta Baumana filozofia człowieka*. Promotorem dysertacji był prof. Marek Piechowiak, , a recenzentami prof. Beata Frydryczak oraz prof. Roman Kubicki.

Po niejawnej części spotkania, podczas której dopuszczono doktoranta do obrony, prof. Piechowiak przedstawił sylwetkę doktoranta. Łukasz Musielak urodził się w 1979 r. w Zielonej Górze. Ukończył VII LO. W 2003 r. uzyskał stopień magistra na podstawie pracy poświęconej myśli Brunona Schulza oraz Witolda Gombrowicza. Studia doktoranckie ukończył w 2008 r. Doktorant ma już praktykę dydaktyczną, nauczał dotychczas etyki i etyki zawodowej na naszej uczelni, a w Żarach filozofii i antropologii. Opublikował już 8 artykułów, co stanowi imponującą liczbę w tak młodym wieku. Warto dodać, że Łukasz Musielak naucza gry na instrumentach perkusyjnych i sam jest czynny zawodowo jako muzyk. Ciekawostką jest to, że w swej karierze grał w zespole *Tupot białych mew*.

Dysertacja doktoranta poświęcona jest myśli Zygmunta Baumana, który obchodzi w tym roku jubileusz 85. urodzin. Jest on filozofem i socjologiem. W swej pracy twórczej przechodził kilka etapów: od zainteresowania myślą marksizmu-leninizmu, następnie zajmował się analizą tzw. teorii krytycznej, potem hermeneutyką i myślą postmodernizmu. Samego Baumana chyba jednak nie sposób zaklasyfikować do którejś ze szkół filozoficznych czy kierunków filozoficznych. Jego myśl jest programowo antysystemowa, myśliciel ten zajmuje się szeroko pojętą humanistyką, i wymyka się klasycznym schematom będąc filozofem metafory.

Pomimo takiego otwartego charakteru myśli Baumana doktorant podjął się niełatwego zadania zrekonstruowania głównie jego etyki i antropologii. Doszedł do wniosku, że pomimo iż myśl Baumana nie jest systemem, to jest jak najbardziej spójna. Rozważania Baumana spotykają się z ostrą krytyką ze strony niektórych postmodernistów, myślicieli lewicowych czy socjologów. Mimo to twórczość Baumana cieszy się dużym uznaniem i jest szeroko dyskutowana.

Baumana można określić jako filozofa ludzkiej egzystencji, podobnie jak Sartre'a czy Levinasa. Szczególnie ważne dla jego rozważań są trzy kategorie: prenowoczesności – przez którą rozumie świat chaosu, nowoczesności, która oznacza próbę usunięcia stanu chaosu oraz ponowoczesności, jest to okres, gdy uświadomiono sobie, że chaos jest nieusuwalny. Wedle Baumana człowieka wyróżnia m.in. świadomość śmierci, która to świadomość jest warunkiem koniecznym, choć nie wystarczającym, ukonstytuowania się ludzkiej podmiotowości.

Analizy doktoranta były chwalone przez obu recenzentów. Pracę Musielaka cechuje również dobry warsztat, erudycyjność oraz dbałość o język. Uwagi krytyczne recenzentów zmierzały ku temu, aby doktorant przygotowując książkę na podstawie doktoratu uwzględnił jeszcze dodatkowe kwestie, a wówczas jego monografia będzie znakomita.

Po odczytaniu recenzji przyszedł czas na pytania, które mógł zadać doktorantowi każdy z obecnych w auli. Następnie Łukasz Musielak ustosunkował się do uwag recenzentów i odpowiadał na pytania z sali. Z braku miejsca nie będziemy referowali tego drobiazgowego wywodu doktoranta, w którym pokazał, że jest znakomitym mówcą i dyskutantem szybko reagującym na pytania czy zarzuty.

Druga niejawna część obrony doktorskiej skończyła się dwoma uchwałami: o przyjęciu obrony doktorskiej doktoranta oraz o nadaniu mu stopnia doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie filozoficznej. Należy życzyć doktorowi Musielakowi dalszych sukcesów w pracy naukowej.

Stanisław Hanuszewicz

WYDZIAŁ INŻYNIERII LĄDOWEJ I ŚRODOWISKA

Konferencja TISNOB

18-20 listopada w Rydzynie niedaleko Leszna odbyła się **Międzynarodowa Konferencja Naukowa *Trwałość i skuteczność napraw obiektów budowlanych*.**

Miejscem Konferencji był słynny rydzyński pałac uznawany za perłę polskiego baroku. Przez długie lata należał do rodziny Leszczyńskich, a na początku XVIII wieku był siedzibą Stanisława Leszczyńskiego, króla Polski. Pałac otoczony jest zabytkowym, założonym w XVIII w., kilkunastohektarowym parkiem z zachowanym bogatym i wielogatunkowym drzewostanem.

Organizatorami Konferencji byli: Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Poznańskiej, Wydział Melioracji i Inżynierii Środowiska Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, Instytut Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej oraz SCHOMBURG INDUTEC Poland. Konferencja odbyła się pod patronatem Piotra Florka Wojewody Wielkopolskiego.

Komitet honorowy stanowili: prof. Adam Hamrol – Rektor Politechniki Poznańskiej, prof. Grzegorz Skrzypczak – Rektor Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, prof. Tadeusz Więckowski – Rektor Politechniki Wrocławskiej, Albert Schomburg - Prezes Zarządu Grupy Schomburg oraz mgr Jerzy Gładysiak – Przewodniczący PZITB o/Poznań.

W Konferencji wzięli udział przedstawiciele polskich instytucji naukowych i budowlanych, a także naukowcy

z Niemiec, Portugalii, Ukrainy i z USA, którzy zasiadali zarówno w Komitecie Programowym Konferencji, np. prof. Ryszard Kowalczyk z Universidade da Beira Interior Covilha w Portugalii, jak również w Komitecie Naukowym, np. prof. Andreas H. Gerdes – Hochschule für Technik Und Wirtschaft Karlsruhe Forschungs-Zentrum, prof. Józef Łuczko – Ukraińska Akademia Nauk, prof. Piotr Noakowski FaaAA Dusseldorf, Uniwersytet w Dortmundzie i prof. Andrzej S. Nowak – Uniwersytet w Nebrasce.

Tematyka Konferencji była adresowana do środowisk naukowych, projektantów i producentów materiałów i technologii stosowanych w naprawach obiektów budowlanych oraz ich elementów, takich jak konstrukcje betonowe i żelbetowe, konstrukcje metalowe i drewniane, a także do wykonawców robót naprawczych. Wiele zainteresowania poświęcono specyfice napraw na przykład obiektów hydrotechnicznych, zbiorników i silosów, czy też infrastrukturze komunikacyjnej i podziemnej.

Na Konferencji swoją czynną obecność zaznaczyli nasi koledzy z Instytutu Budownictwa UZ prezentując następujące referaty:

- **dr Beata Nowogońska**: *Trwałość elementów w predykcji niezawodności eksploatacyjnej budynku*;
- **dr Jacek Korentz**: *Wpływ technik wzmocnienia i rodzaju materiałów naprawczych na pracę żelbetowego przekroju zginanego*.

Marek Dankowski

Wycieczki techniczne

28 października miał miejsce wyjazd techniczny studentów z kierunku *budownictwo* do Zakładu Produkcji Betonów Kaczmarek Sp. z o.o. w Prusicach koło Rawicza.

Firma ZPB Kaczmarek istnieje już 25 lat i posiada w Polsce trzy zakłady produkcyjne, a mianowicie w Rawiczu i w Zielonej Górze, gdzie wytwarza się różne materiały drogowe, w tym kostkę betonową brukową oraz w Prusicach, gdzie produkowane są tzw. studnie szczelne dla celów kanalizacyjnych. W roku 2007 jako pierwsza firma w Europie Środkowo-Wschodniej i trzecia firma na świecie uruchomiła produkcję betonowych dennic monolitycznych produkowanych w systemie PERFECT. Monolityczne dennice w połączeniu z kręgami wytwarzanymi przy użyciu górnych pierścieni, stanowią jedyną w swoim rodzaju rynkową ofertę studni szczelnych.

W ten sposób studenci *budownictwo* mieli bezpośredni, żywy i niezwykle pouczający kontakt z najbardziej nowoczesnymi technologiami produkcji wyrobów betonowych. Dowiedzieli się w jaki sposób współcześnie steruje się procesem produkcyjnym w wytwórni betonów, z niezwykłym zainteresowaniem śledzili poszczególne etapy wytwarzania betonowych elementów szczelnych studni kanalizacyjnych oraz w jaki sposób przeprowadza się kontrolę jakości.

Zwiedzanie zakładu połączone było z niezwykle interesującymi wykładami specjalistycznymi, w czasie których można było się dowiedzieć m.in. o właściwościach betonów wykonywanych z różnych cementów, czy o budowie szczelnych studni rewizyjnych włazowych stanowiących dzieło projektowe odwiedzanego Zakładu.

W wycieczce wzięło udział 27 osób i w ich imieniu, na ręce Krzysztofa Kaczmarka Prezesa Zarządu, składamy serdeczne wyrazy podziękowania za zaproszenie i zorganizowanie tej wycieczki. Dla naszych studentów było to niewątpliwie pouczające połączenie wiedzy teoretycznej z praktyką.

STUDENCI Z ZAINTERESOWANIEM OBSERWUJĄ PRODUKCJĘ DENNIC STUDZIENNYCH

STUDENCI Z ZAINTERESOWANIEM OBSERWUJĄ PRODUKCJĘ DENNIC STUDZIENNYCH

I nie trzeba dodawać, że na zakończenie wyjazdu zaproszono nas na wystawny obiad w miejscowej restauracji.

Marek Dankowski

Seminaria naukowe

22.11.2010 w Instytucie Budownictwa UZ odbyło się inauguracyjne seminarium doktoranckie zorganizowane przez Zakład Architektury i Urbanistyki IB. Seminarium przewodniczył i obrady prowadził **prof. Zbigniew Bać** z UZ.

Opiekunem naukowym wszystkich prezentowanych prac jest **prof. Janina Kopietz-Unger** z Uniwersytetu Zielonogórskiego. W sumie wygłoszono kilka referatów problemowych, a ich autorzy realizują tematy badawcze o niżej przedstawionych tytułach:

- **mgr Anna Krenz** – *Zdecentralizowany i zintegrowany system pozyskiwania energii na przykładzie duńskim*;
- **mgr Marzena Zajączkowska** – *Modelowy dom ekologiczny na terenie Polski według zasad zrównoważonego rozwoju*;
- **mgr Monika Konrad** – *Strategie dla rewitalizacji terenów postoczniowych na przykładzie Rotterdamu*;
- **mgr Justyna Jachimiuk** – *Potencjał polskiego budownictwa w kierunku wykorzystania odnawialnych źródeł energii, OZE;*
- **mgr Michał Goplański** – *Materiały budowlane dla zmniejszenia eksploatacyjnej energochłonności budynków*.

Wszystkie prezentowane prace w swej zasadniczej tematyce skupiają się na jednym z najbardziej aktualnych problemów naszych czasów, mianowicie na problemie poszanowania energii, rozumianej jako energia w każdej postaci. Wiadomo przecież, że tradycyjne źródła pozyskiwania energii służącej do oświetlania naszych miast i mieszkań, czy do ich ogrzewania zimą lub chłodzenia w lecie, takie jak węgiel, ropa naftowa, gaz ziemny, drewno, nie są źródłami odnawialnymi. Natomiast energia słoneczna, wiatrowa czy też przypływowa, są wykorzystywane do tej pory w ułamku procenta jeśli chodzi o ogólne zapotrzebowanie na energię na świecie.

Stąd też życzymy prelegentom i jednocześnie przyszłym doktorom, aby rezultaty ich teoretycznych dociekań naukowych zostały przełożone na praktyczne rozwiązania zmierzające do ograniczenia zużycia energii wytwarzanej w tradycyjny sposób, co w przyszłości przyczyni się do uzdrowienia środowiska przyrodniczego naszej planety.

Marek Dankowski

Nowy doktor na Wydziale

24 listopada br. na Wydziale Inżynierii Lądowej i Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego odbyła się publiczna obrona rozprawy doktorskiej pod tytułem *Wpływ stopnia rozdrobnienia składników biofrakcji odpadów komunalnych na efektywność fermentacji metanowej* autorstwa **mgr. inż. Dariusza Królika.**

Promotorem pracy był prof. Andrzej Jędrczak (Uniwersytet Zielonogórski), a recenzentami byli: prof. Zofia Sadecka (Uniwersytet Zielonogórski), prof. Kazimierz Szymański (Politechnika Koszalińska).

Nowemu Panu Doktorowi składamy serdeczne gratulacje oraz życzymy wielu sukcesów i zadowolenia z pracy naukowej oraz szczęścia w życiu osobistym.

Gratulujemy!

Uniwersytet Zielonogórski na kongresie ICOH-TEC w Tampere

Odbywający się w fińskim Tampere w pierwszej połowie sierpnia 2010 r. XXXVII kongres ICOHTEC (International Committee for the History of Technology), zanim jeszcze dobiegł końca, przez wielu uczestników zaliczony został do wydarzeń wyjątkowych. Przede wszystkim po raz pierwszy konferencję zorganizowano jako wspólne przedsięwzięcie z TICCIH (The International Committee for the Conservation of the Industrial Heritage) – organizacją skupiającą badaczy zajmujących się archeologią przemysłową i kwestiami ochrony dziedzictwa technicznego. Trzecią, znacznie mniejszą, ale nie mniej ważną organizacją współorganizującą spotkanie był Worklab – zrzeszenie muzeów ruchu robotniczego z siedzibą w Danii. Stowarzyszenie stawia sobie za cel popularyzację wiedzy na temat kultury klasy robotniczej we wczesnych latach ery przemysłowej.

Słowa najwyższego uznania należą się lokalnym organizatorom spotkania. Nad wszystkim czuwał dr Kimmo Antila z Uniwersytetu w Tampere. Na każdym kroku odnosiło się wrażenie, że wszystko zostało zaplanowane w najdrobniejszych szczegółach, i co gorsza – z dokładnością do jednej minuty. Co gorsza, bowiem nie pozostawiało to uczestnikom zbyt wiele swobody i możliwości samodzielnego zwiedzenia tego pięknego miasta. A wybór Tampere jako miejsca konferencji historyków techniki i ludzi związanych z ochroną i konserwacją dziedzictwa przemysłowego był nadzwyczaj trafny. Nazywane niegdyś „Manchesterem Finlandii" było nie tylko ważnym ośrodkiem przemysłu tekstylnego. W latach świetności Tampere pochodziła stąd blisko połowa produkowanych w Finlandii zapałek, butów i papieru, a także duża część maszyn i urządzeń, głównie dla przemysłu drzewnego. Tu powstała pierwsza fińska lokomotywa, tu również ulokowane zostały – jeszcze przed wojną – pierwsze zakłady lotnicze w tym kraju. Również i dziś Tampere szczyci się mianem drugiego ośrodka przemysłowego kraju, znanego nie tylko jako siedziba koncernu Nokia, wywodzącego się z sąsiedniego miasteczka o nazwie... Nokia. Z regionu Tampere wywodzi się m.in. także koncern Calmar kontrolujący przeszło 50% światowego rynku samobieżnych urządzeń do transportu kontenerów w obrębie portów przeładunkowych. Jednak hegemonia Tampere w tej akurat dziedzinie niedługo skończy się. Calmar przenosi bowiem produkcję do... Polski.

Warto tu przytoczyć kolejny polski wątek. Sporą popularnością w Tampere cieszy się historia osobliwego podarku, jaki w 1960 roku burmistrz Erkki „Napoleon" Lindfors otrzymał od władz miejskich Łodzi. Miasta te podpisywały wówczas umowę partnerską, która zresztą obowiązuje do dzisiaj. Podarkiem tym były otóż dwa małe lwy – Tam i Pere. Mieszkańcy jeszcze dziś lubią czasem żartować, że stąd właśnie wywodzi się nazwa ich miasta. Ten z początku dość kłopotliwy prezent stał się zaczynem miejskiego ZOO, które otwarto w 1964 roku. Sześć lat później z powodu wejścia w życie zaostrzonych norm dotyczących przetrzymywania zwierząt egzotycznych, miejski ogród zoologiczny został zamknięty. Lwy odesłano do otwartego ogrodu w Kalmården w Szwecji. Historia ma jednak smutne zakończenie. Tylko lwica Pere dotarła na miejsce. Samiec Tam nie przeżył niestety transportu.

Bogate dziedzictwo przemysłowe Tampere jest doskonale eksponowane, a co ważniejsze – wykorzystywane. Największy i najbardziej charakterystyczny zespół przemysłowy założony jeszcze w początku XIX wieku przez szkockiego przedsiębiorcę Finlaysona, zamieniony został w kompleks usługowy harmonijnie łączący w sobie wszelkie formy działalności – biura, kluby, restauracje, sklepy, sale spotkań i muzeum, w którym duża część ekspozycji poświęcona została dziedzictwu przemysłowemu Tampere. Nie brak tu również drobnego przemysłu i rzemiosła. W kompleksie tym znajduje dziś pracę przeszło 3 tysiące ludzi – tyle samo, co w okresie świetności tej tekstylnej fabryki na początku XX wieku. Wtedy też było tu wszystko, co potrzebne – działał zakładowy szpital i kościół, a zapewne także „przyfabryczne niebo i piekło" – jak zauważał jeden z fińskich pisarzy, który jako dziecko robotników dorastał na terenie zakładu.

Przyczyn pomyślnego rozwoju przemysłu w Tampere należy szukać w politycznej historii Finlandii. Gwarantem prosperity, jakiej przez dziesięciolecia doświadczali inwestorzy lokujący tu swoje przedsięwzięcia, były przywileje przyznawane przez władze carskie. Z rosyjskiej perspektywy Finlandia to kraina leżąca najbliżej Zachodu, i choć pozbawiona zasobów – oprócz drewna i taniej siły roboczej – postrzegana była jako zaplecze stolicy imperium – Sankt Petersburga. Nie bez znaczenia był fakt, że Finowie uchodzili w oczach władz carskich za naród spokojny, któremu wszelkie mrzonki o wybiciu się na niepodległość były dalekie, jeśli nawet nie zupełnie obce. Produkty pochodzące z Finlandii zwolnione były z wysokiego rosyjskiego cła importowego. Ten „spokojny" charakter Finów dał o sobie znać podczas wojny domowej 1918 roku. Starcia sił „białej" i „czerwonej" Finlandii kosztowały życie kilkudziesięciu tysięcy ludzi. Teatrem najbardziej zaciekłych walk było właśnie Tampere. Tym smutnym wydarzeniom poświęcona jest niezwykle sugestywna ekspozycja w Muzeum Vapriikki, położonym kilka minut drogi od centrum miasta i terenów Finlayson.

Tegoroczny kongres ICOHTEC był również wyjątkowy pod względem liczby uczestników biorących udział w obradach. Zwykle w konferencjach tych uczestniczy 100-150 osób. Tym razem było nas blisko 300. Oczywiście spora część uczestników w tegorocznym spotkaniu wywodziła się z TICCIH i Worklab, toteż spotkanie stało się świetną okazją do nawiązania kontaktów między ludźmi, którzy choć na co dzień zajmują się podobnymi tematami badawczymi, to jak dotąd nie mieli okazji spotkać się osobiście. Ożywione dyskusje w czasie sesji i miła atmosfera wieczornych spotkań towarzyskich dobrze wróżą na przyszłość. Wyniknie z tego niejeden wspólny projekt.

Konferencja w Tampere była wyjątkowa pod jeszcze jednym względem. Bardzo mocno zaakcentował tam swoją obecność Uniwersytet Zielonogórski, który reprezentowały dwie osoby – piszący te słowa dr inż. arch. Sławomir Łotysz z Instytutu Budownictwa, oraz Jakub Werkowski, student III roku budownictwa, przewodniczący Koła Naukowego Historii Techniki UZ.

Nasz student wygłosił referat zatytułowany „Bridging to the future: reusing the relics of destroyed bridges over Odra river." Należy wysoko ocenić wartość przedstawio-

nej pracy. Autor gruntownie zbadał dostępny materiał źródłowy i w dojrzały sposób przeanalizował perspektywy wykorzystania reliktów mostów nadodrzańskich. Jego referat, wygłoszony – dodajmy – świetną angielszczyzną, został bardzo dobrze przyjęty. Zakres i charakter pytań, jakie nasz student otrzymał od słuchaczy dowodzą, że wśród historyków reprezentujących głównie kraje zachodnioeuropejskie i północnoamerykańskie, zainteresowanie sprawami polskimi jest ogromne. Warto też dodać, że nasz student podjął decyzję o wyjeździe na tę konferencję dosłownie w ostatniej chwili pozbawiając się w ten sposób niestety możności złożenia aplikacji o wsparcie finansowe w ramach działalności kół naukowych. Tym bardziej należy docenić jego determinację w tym zamierzeniu. Postawa taka, obok niezwykle dojrzałej umiejętności formułowania problemu badawczego, zasługuje na szczególne uznanie i wyróżnienie.

Z kolei mój zakres aktywności na XXXVII kongresie ICOHTEC był nieco szerszy. Przede wszystkim obecność w Tampere wieńczyła kilkumiesięczne zaangażowanie w pracach Komitetu Programowego kierowanego przez dr Larsa Blumę z Ruhr-Universität w Bochum. W skład wchodził ponadto dr Finn Arne Jørgensen z Uniwersytetu Umeå w Szwecji oraz dr Jan Gustaf Kunnas pochodzący z Finlandii, ale aktualnie pracujący w European University Institute we Florencji. Komitet recenzował zgłoszone artykuły i przyporządkowywał je do odpowiednich sesji tematycznych.

Jako członek Executive Committee ICOHTEC w kadencji 2008-2011 brałem ponadto udział w dorocznej naradzie programowej wytyczającej cele na kolejne lata, gdzie przede wszystkim dyskutowano kwestię kolejnych kongresów. Przewodniczyłem również sesji zatytułowanej „Governing the workplace: Technologies, spaces, and workers` bodies in industrial history”. W sesji zorganizowanej przez wspomnianego już Larsa Blumę, swoje referaty (oprócz niego) wygłosili: dr Karsten Uhl z Technischen Universität Darmstadt oraz dr Timo Luks z Technische Universität Chemnitz.

W końcu przyszedł też czas na przedstawienie mojego własnego referatu pod tytułem „Make peace, not vest: The first silk bulletproof armor and its opponents” stanowiącego podsumowanie kilkuletnich badań nad dziejami pierwszej kamizelki kuloodpornej, wynalezionej w końcu XIX wieku przez Polaka z Chicago, Kazimierza Żeglenia. Referat znalazł się w jednej z sesji „militarnych”, które na kongresach ICOHTEC tradycyjnie organizuje profesora Barton C. Hacker ze Smithsonian Institution w Waszyngtonie.

Kongres w Tampere niemal jednogłośnie uznany został za najbardziej udane spotkanie w całej, przeszło 40-letniej, historii ICOHTEC. Dla swoich następców Finowie zawiesili poprzeczkę bardzo wysoko. Miejmy nadzieję, że lokalny komitet organizacyjny na Uniwersytecie Glasgow, gdzie odbędzie się przyszłoroczne sympozjum, sprostają oczekiwaniom.

Sławomir Łotysz

WYDZIAŁ MECHANICZNY

Kierunek Inżynieria Biomedyczna - Inauguracja roku akademickiego 2010-2011

27.10.2010 r. odbyła się kolejna inauguracja roku akademickiego 2010-2011 na kierunku *inżynieria biomedyczna*. Tego dnia mieliśmy zaszczyt gościć Elżbietę Polak, Wicemarszałek Województwa Lubuskiego, prof. Wiesława Miczulskiego, Rektora PWSZ w Sulechowie, dr inż. Lechosława Ciupika, Prezesa firmy LfC, oraz dr inż. Dariusza Michalskiego i dr inż. Annę Pławiak-Mowną, Prodziekanów ds. Studenckich Wydziału Mechanicznego i Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji. Nie zabrakło również kadry nauczycielskiej kierunku IB oraz naszych studentów, już czterech roczników, z czego bardzo się cieszymy.

Po powitalnych słowach Koordynatora kierunku prof. Elżbiety Krasickiej-Cydzik, głos zabrała Pani Wicemarszałek. Przedstawiła bardzo ważną i ciekawą prezentację nt. *Roli samorządu województwa lubuskiego w kreowaniu polityki zdrowotnej w regionie*. Poruszyła w niej m.in. kwestię strategii promocji ochrony zdrowia, priorytetów w lubuskiej ochronie zdrowia, możliwości pozyskania środków finansowych z regionalnych programów operacyjnych, decentralizacji systemu opieki zdrowotnej, budżetu, który wzrósł w ostatnim czasie, poprawionego stanu oddziałów szybkiego reagowania (tzw. ratownictwa medycznego), promocji zdrowego stylu życia, profilaktyki i diagnostyki, przekształcania SPZOZów w spółki prawa handlowego, dostosowywania oddziałów do standardów Unii Europejskiej, nadzoru i dobrego zarządzania środkami finansowymi oraz kadrą. Cieszymy się, że nasi Studenci mogli usłyszeć, że kierunek studiów, który wybrali, jest bardzo cenny i mieści się w strategii rozwoju województwa dla dobra społeczeństwa.

Następnie głos zabrali nasi studenci przedstawiając wyzwania, osiągnięcia i radości życia studenckiego. Rozpoczęli (prawidłowo!) od nauki, pokazując możliwości stosowania nabywanej wiedzy w realizowanych projektach m.in. robota, platformy pod biosensor, czy sztucznej dłoni. Następnie wspomnieli o możliwościach wyjazdów na stypendia, opowiedzieli o konferencji OKIBEdu (już II Ogólnopolskiej Konferencji Inżynierii Biomedycznej) w Krakowie, w której uczestniczyło 10 studentów Koła Naukowego BioMedUZ, a dwoje z nich wyróżniono I i III nagrodą w konkursie „Wyzwania”, o publikacji studenckich artykułów w czasopiśmie Inżynieria Biomedyczna, współpracy kół naukowych (m.in. z AGH), sieci Biomedical Students Net, **www.biomed-net.pl,** stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla naszej Studentki, wyróżnieniach w Noblu dla najlepszych studentów, aktywności w różnych organizacjach uczelnianych (m.in. Radzie WM, Parlamencie Studenckim), uczestnictwie w promocji